

СЕРПЕНЬ

1975

Київ

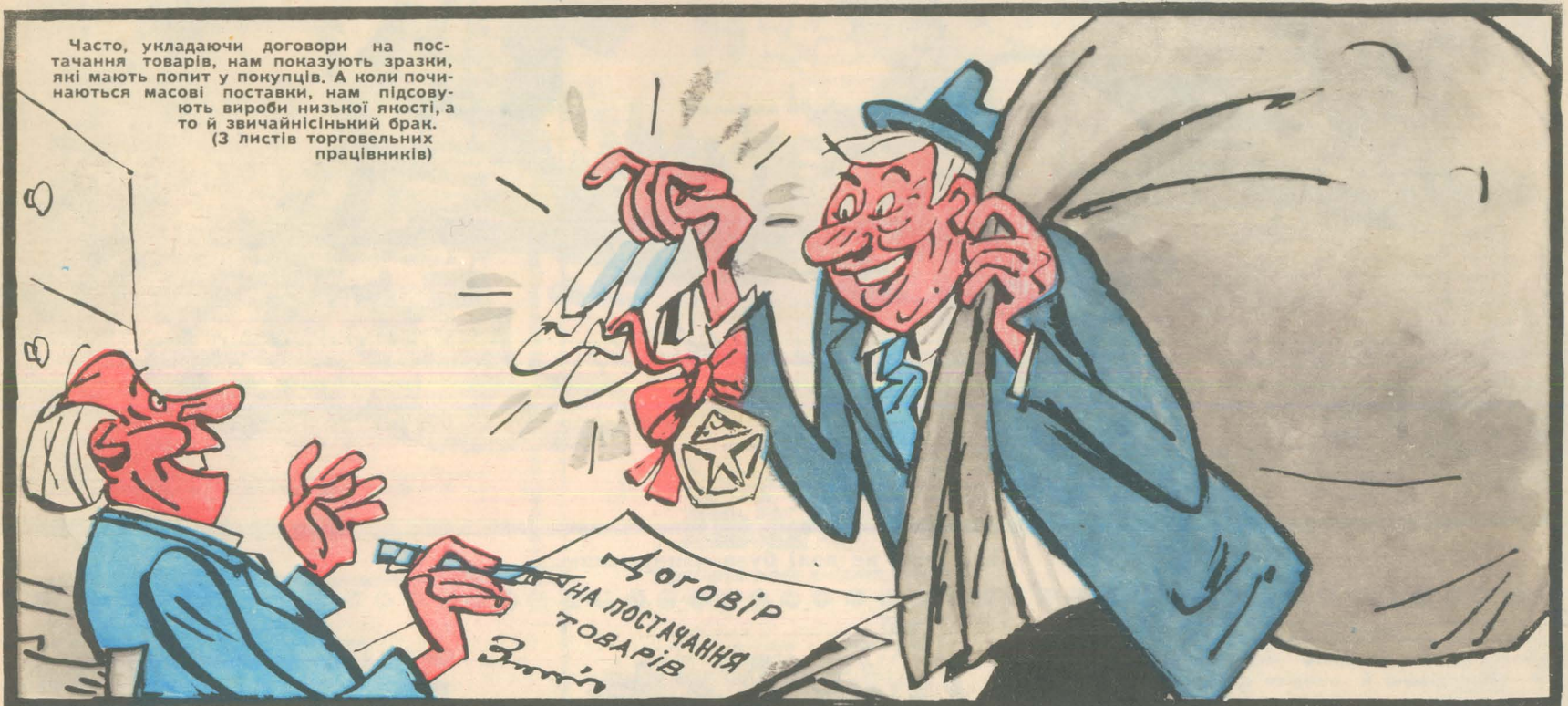
Виходить з січня 1927 р.

№ 15 (961)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРШЕ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Підписано...

... і геть з плечей.

ГУМОРЕСКА

У житті Івана Федоровича Кирпи, головного бухгалтера хіміко-металургійного заводу, таке вперше було. Уявляєте, він, який на кошторисах не тільки власні зуби, а й дві вставних щелепи з'їв, стояв перед високою балансовою комісією і кліпав очима, наче шестикласник, застуканий класним вихователем із цигаркою в зубах.

А спочатку все складалось якнайліпше і ніщо не віщувало лиха. Та воно грянуло...

— Е-е, батечку, — сказав один дуже прискіпливий член комісії, смакуючи, наче гурман делікатеси, цифри річного звіту, — гляньте-но, щось тут у нас не балансє. Та заодно і оцей лист прочитайте...

Глянув Іван Федорович на графу, підкреслену твердим нігтем члена комісії, прочитав листа і мало не зомлів: діру, на яку вказав автор листа, годі було залатати якоюсь там банальною копією. Потрібен був тисяче-й тисячекарбованцевий пластир.

— Можна сказати, — підбалансував голова балансової комісії, — найліпший наш бухгалтер — і такий школярський неогляд. Ай-я-я-яй!..

Після комісії, вийшовши на вулицю, Іван Федорович мужньо проковтнув цукерку з полину, запив її чистою газованою водою і одразу вирушив на вокзал. А прибувши у рідне місто, прямо зі станції, хоч і вечірня година була, подався на завод і рвонув просто до директора.

Наступного ранку до кабінету Анатолія Борисовича — директора заводу — один по одному заходили начальники відділів і цехів. Народа відбувалася за щільно зачиненими дверима.

— Ви розумієте, — міряв кроками кабінет Анатолій Борисович, спортивної постави — мужчина, з великими залісинами, — розумієте; міг чого завгодно чекати, але такого фінта... Ну, це вже знаєте... — розвів він руками. — Але хай краще сам Іван Федорович. Прошу...

Головбух за звичкою витягнув із кишені піджака картату хустинку, протер її своєю м'ясистим носом, поправив на перенісці «патент» і після такого вступу почав:

— Коли я прочитав той пасквіль, — він обвіяв присутніх суворим поглядом, — то ледве крізь землю не провалився. І де! На балансовій комісії!..

Іван Федорович знову витягнув хустинку, але, не донісши її до носа, запхав у кишеню. В деталях, підкріплюючи їх виразними жестами, розповів, що і як було, яке обличчя при цьому мав кожен член комісії і особисто він, головбух заводу.

— І знаєте, хто це все підстроїв? Не знаєте? Тоді я скажу: він — серед нас. Ось він, — й Іван Федорович простягнув праву руку в бік Петра Скрипки, молодого рахівника.

Присутні гнівно загули.

— Та я, — зашарівся, наче дівка, Скрипка, — хотів, як ліпше. Хотів...

Дали
перцю!

Завідуючий свиновідгодівельним комплексом колгоспу ім. К. Маркса Хмельницького району на Хмельниччині Рижий П. А. вніс істотні поправки до відомого закону збереження матерії. При активному потуранні з боку головного зоотехніка Паславського, заступника голови колгоспу по тваринництву Гниди та інших відповідальних за тваринництво осіб він на практиці довів, що навіть свинину можна одержувати з нічого. І що ж. Бухгалтерія колгоспу справді заприбуткувала свинини на 148

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Нове в боротьбі за чистоту навколишнього середовища.

— Ви тільки погляньте на цього херувимчика! — вигукнув директор. — Тут, можна сказати, люди ночей не спали, голови ламали, як порятувати реноме, розумієте, — і директор, піднявши палець, по складах вимовив: — ре-но-ме заводу. А от знаходяться люди, які!... І відвернувся до вікна.

Заступник директора по господарській частині Дубовий, мужчина опасистий, завжди з мокрими й холодними долонями, довго й нудно розповідав присутнім про виробничі досягнення, лаяв суміжників за недопоставку високомарочної сталі і раптом, без будь-якого зв'язку, почав говорити про спортивну роботу на заводі:

— Мушу заявити, що останнім часом вона пішла вперед і вгору. Особливо футбол. А за це, — Дубовий подивився на директора, — всім нам треба вклонитися нашому дорогому Анатолієві Борисовичу. При цьому дуже низько.

І він справді вклонився.

— Ні, ні, — замахав той руками, — це вже занадто! Бо тут не лише моя заслуга. Тут, можна сказати, заслуга всього колективу.

Проте всі добре розуміли, що цього разу Анатолій Борисович просто виявив скромність.

тонн більше, ніж було одержано фактично. Прикриваючись приписками, Рижий пиячив, занедбав облік, приховував падіж свиней.

Лист про це надійшов Перцеві.

Голова Хмельницького обласного комітету народного контролю тов. Мехеда повідомив редакцію, що фанти підтвердилися.

За систематичні п'янки і занедбаність роботи на свиновідгодівельному пункті Рижого П. А. виключено із членів КПРС і знято з роботи.

Київський завод «Більшовик» пофарбував труби в ніжно-блакитний колір. (Факт).

Пам'ятали ж: як тільки він прийшов на завод, так і почалися розмови про власну футбольну команду. Та не про яку-небудь, а щоб раз — і в клас, якщо й не в «А», то принаймні — у «Б».

І тільки завдяки йому всі збагнули, що заводіві до зарізу потрібні футбольні «зірки». А вони, як на біду, сяяли на чужих небосхилах. Врешті-решт заступник директора Дубовий, заручившись широкими повноваженнями, майнув по обласних центрах. І привіз. Аж шістнадцять «зірок» привіз. І двох тренерів.

При вході на довірені йому заводські володіння Анатолій Борисович кожній «зірці» особисто потиснув руку та побажав і надалі сяяти на вітху адміністрації. Потім повіз футболістів у профілакторій. Усе оглянув, помацав кожне ліжко і задоволено констатував:

— Думаю, що не буде мультко. Словом, хлопці, відпочивайте, тренуйтеся, забувайте голи і ні про що більше не думайте. Зарплата — двічі на місяць. Ставки — суперслюсарів. Тобто півтори ставки. Плюс преміальні. Тринадцять й чотирнадцять зарплати — в кінці сезону. Так, як домовилися.

«Зірки» з неба зірок не хапали, але й програвали лише два матчі з трьох. Кожний третій закінчувався нічиєю. Але директор вірив у світле футбольне майбутнє свого заводу і не шкодував витрат... Аж тут — Скрипка зі своїм листом в області.

— Повірте, товариші, — переконував рахівник, — я зовсім не хотів кинути тіні на наше підприємство. Я тільки хотів, щоб краще, бо морально-етичні принципи у спорті...

— Та вже помовч, — махнув рукою директор. — І так видно, що не з великого розуму узявся не за своє діло... Маю таку пропозицію: розсоваємо усю футбольну команду по різних цехах. На випадок перевірки. І щоб комар носа... Зрозуміло?

Присутні, наче по команді, закивали головами. Восени «зірки» погасли: сусідній «Будівельник» зробив із «Хіміка» відбивну котлету.

...Сьогодні понеділок. У Анатолія Борисовича прийомний день. Але він нікого не приймає. В його кабінеті з самого ранку сидить Іван Федорович. Схилившись над столом, директор і головбух уже вдесьте перечитують телеграму з Сочі. «Приймає шістнадцять плюс два. Умови — минулорічні. Включаєте першість. Дубовий».

М. ОЛЕСЬ.

Валентин ЛАГОДА

ЧМИХАЛО

Якось до колгоспу в пору прегарячу Чмихало приїхав із Головпостачу. Тож його водили, все геть показали — і комори, й ферми, світлі, наче зали. А як на прощання завели в свинарню. Впали йому в око поросятка гарні. Ну такі ж привабні у рожевім лиску. Особливо — шустре, з цяткою на лиску. Чмихало ним заздро милувався

нишком, і лице у нього розплилось в усмішку. — Так беріть додому, ще потіште й жінку! На майбутню весну матимете свинку. — Взяв би я охоче, тільки де ж

тримати? В гаражі не личить, хоч бери до хати! — Звісно, це не діло — порося в будинку. Не журіться: тут вам виростимо свинку!

— Це у вас напрочуд гарний задум виник! Одного боюсь я — сплутаєте свинку. Порося хороше і оте, припустим, Та мені б хотілось саме це ось, шустре. — Сплутаєм? Нізащо! А для вас —

тим паче: Ми на ньому — ваше прізвище позначим. Це надійніш, знайте, за усі приміти: Ні дощем, ні милом напису не змити!..

Не бажавши лиха і нічого злого, Так вони й зробили на очах у нього...

Час минав. Розбехкалася льоха, І вже ледве По калюжі брьоха, Випива сколотин По три літри, А на шкірі —

Отакенні літери Більшали із нею День по дню. Ну й підклали ж Чмихалу свинку! Раз якась комісія приїхала, Глянула і ахнула, Бо — «ЧМИХАЛО» —

Красувалось прізвище на льосі... Кажуть, що регочуться і досі, Вбачивши різницю лиш таку: Що, мовляв, у того поросятка Прикрашала рильце Чорна цятка, В Чмихала ж, бач, Рило — у пушку!

КІЛЬКА КАРТИНОК ПРО ВІДПОЧИНОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Який дурень видавав ці парики!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Якесь вино тут солоне.
— Нічого дивного, морською водою розводить.

БУХГАЛТЕР ПОВЕРНУВСЯ З ВІДПУСТКИ

Мал. П. КОГАНА

— Чудово відпочив! Сусіда по палаті залишив дурнем 1258 разів, а сам програв тільки 61 раз.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Вам, голубонько, треба бігти в пожежне депо, а не до нас.

(Листи коментує художник)

НІБИ ІМ ЗАЦІПИЛО...

У селі Яблунівці Хустського району на Закарпатті місяцями мовчать радіоточки. Ніби їм заціпило. Хоча б працівники районного радіоузла приїжджали в село та оповіщали населення про останні новини.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Увага! Увага! Слушайте останні вісті.

І ПО ГВИНТИКАХ ТА ПО ГАЄЧКАХ...

Ще у вересні минулого року колгосп ім. Горького Борзнянського району на Чернігівщині здав комбайн СК-4 на ремонт у спецмайстерні Куликівського райвідділення «Сільгосптехніки». Але там, замість ремонту, комбайн розкомплектували і по вузлах, по гвинтиках та гаєчках порозтягали.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Шукай, Джек, комбайна!

АБИ ЖИВО

Будівельне управління «Промбуд-4» комбінату «Волиньбуд» спорудило у м. Пуцьку п'ятиповерховий житловий будинок. Спорудило косо, криво, аби живо. І людей туди живо заселили, а в будинку дуже багато недоробок, браку. Дах протікає, штукатурна обвалюється, двері і вікна перенособочені.

Мал. Й. КОГАНА

Фірмовий знак комбінату «Волиньбуд».

— Скільки на Житомирщині ставків?
— Понад 600. Загальною площею 9638 га.
— А багато риби ловлять у них?
— Минулого року — близько 800 тонн.
І наловили б, може, більше, якби...»
(Розмова з одним із керівників обласного виробничого управління сільського господарства).

Пам'ятаєте, скільки пісень складено про одну із чудесних окрас українського села — ставок! Гарний ставок не лише чарує закоханих і створює оптимістичний настрій у шанувальників рідної природи, а має він ще й неабияке оздоровчо-господарське значення. У ставку можна купатися, напувати худобу, тримати водоплавну птицю, рибку ловити... І ловлять її, рибку, у рибгоспівських та колгоспних ставках. Звичайно, в останніх набагато менше, бо це, зрештою, не основна колгоспна «культура». Але, на здоров'я їм, ловлять. Непогано це діло виходить, наприклад, у колгоспах ім. 40-річчя Жовтня та ім. Щорса Чуднівського району, ім. Котовського й «Заповіт Ілліча» Радомисльського району та в інших господарствах Житомирщини. Тобто там, де керівники дбайливо ставляться до природи, де охороняють і впорядковують водоймища.

Подією будуть і в тих селах дуже люблять співати пісні на «водяно-ставкові» теми: «Ой, на ставу, на ставочку качечка несеться», «Ой, гила, гила, гусоньки, на став», «В кінці греблі шумлять верби»...

А от у деяких інших господарствах навпаки — ці пісні не в пошані. У Радомисльському районі розповідають, почув якось голова колгоспу «Червона зоря», як дівчата співали «В кінці греблі...», то хіба ж так рознервувався! Віктор Арсентійович Слободяник відчув у цій пісні пряму критику на свою адресу. Бо перед очима в нього відразу виресли зруйновані греблі у селах-відділках Раковичах і Негребівці, він побачив заросле очеретами й лозами дно колишніх чудових ставків, почув, як реве худоба, якій — особливо в Негребівці — ніде й напиться...

Мабуть, із цієї ж причини недолюблює отаких пісень і голова колгоспу ім. Шевченка Чуднівського району тов. Остропільець. Ні як чоловік не збереться прикласти рук до ставка у селі Мала Волиця. Років 10—12 тому там розмило греблю, і вся вода разом з рибою шугнула-полилася світ за очі. Тож і до сьогодні на тому місці — ні ставка, ні млинка, ані поганенького коропця... Так само ставиться до згаданих пісень і директор хмелерадгоспу «Карпівці» Віталій Герасимович Курченко. П'ять років тому розпорядився він випустити зі ставу воду, бо гребля на ладан дихала. Випустив і... забув. Тепер у с. Карпівцях на місці колишнього 170-гектарного ставу височать купи торфу, шелестять очерети, блищать смердючі калюжі. Але, виявляється, не завжди й господарники винні. Хочуть, наприклад, люди, щоб у них «на ставу, на ставочку качечка неслася» і «в кінці греблі шуміли верби», а воно не виходить. Через будівельників. Тоді й доводиться затиювати іншої популярної:

Ти ж мене підманула,
Ти ж мене підвела!..

Саме цю пісню співають тепер у Хижинцях Дзержинського району. Кріпко підманула-підвела

колгосп «Більшовик» (нині це — відділок колгоспу ім. Б. Хмельницького) пересувна механізована колона № 162 тресту «Житомирводбуд». Узая колона 15 тисяч карбованців, пообіцявши зробити такий ставок, що «всі ахнуть». Першим «ахнув» тодішній голова колгоспу В. Н. Міщук, побачивши, що цемент, необхідний для греблі, з фантастичною швидкістю перетворюється на бетоновані дооріжки у дворах деяких малосвідомих колгоспників. Сказав про це головному інженерові ПМК-162 Харитончуку. А Костянтин Кіндратович у відповідь йому — словами пісні:

Ой не плаче, не журіться,
В тугу не вдавайтесь!..

Але в тугу довелося-таки вдатися. Колгосп двічі не приймав ставку, бо брак був явним і незаперечним. Прийняли тоді лише, як будівельники урочисто поклялися: не дай боже що трапиться — примчимо і полагодимо!

Було це у жовтні 1973 року. А через два місяці — трапилось! Вода, зруйнувавши вихідний шлюз, ринула туди, куди зашумів ставок у Малій Волиці. А з водою подалися й мальки-коропенята, які обійшлися колгоспові в дві з гаком тисячі карбованців...

Отієї ж води, що вибігла із ставка, мабуть, і набрали в рот керівники ПМК, бо мовчать, не озиваються, скільки їм не нагадували про клятву...

У цьому ж ключі (тобто мовчить, як у рот води набрала) діє ще одна організація, підпорядкована тресту «Житомирводбуд», — будівельно-монтажне управління № 67. Управління теж «підмануло-підвело». Але з більшим розмахом — куди тому ПМК! За ставок у селі Гвоздзяря, того ж таки Дзержинського району, було взято 101490 крб. Здавав роботу колишній начальник БМУ-67 Войтко О. О. Приймав колишній голова колгоспу Булич О. Г. Входяв ще до приймальної комісії (не колишній, він і зараз обіймає цю посаду) начальник районного управління сільського господарства Ярмолук М. М. Ставок здали й прийняли. Але чи заставки у шлюзах виготовили неякісні, чи не дослідили ґрунту й не провели належних робіт по плануванню і впорядкуванню дна, чи іншого чого не передбачили, але вода зі ставка зникла за два тижні. Іноді, правда, вона з'являється. Та ненадовго. І куди щезає знову — ніхто не знає. Не знають цього ні новий начальник БМУ-67 Валентин Миколайович Горецький, ні його шеф — керуючий трестом «Житомирводбуд» Микола Іванович Якименко. А тридцять два гектари землі в колгоспі «Шлях Леніна» розритою, заболоченою пустою гуляють ось уже п'ять років. Ні тобі риби, ні тобі сіна!

Тільки вечором іноді зринає над болотами сумна пісня:

Пропала надія, забилось серце...

То подає голос якийсь зажурений рибалка-природолюб. Але недовго. Бо пісню одразу ж заглушує могутній хор жаб.

І. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

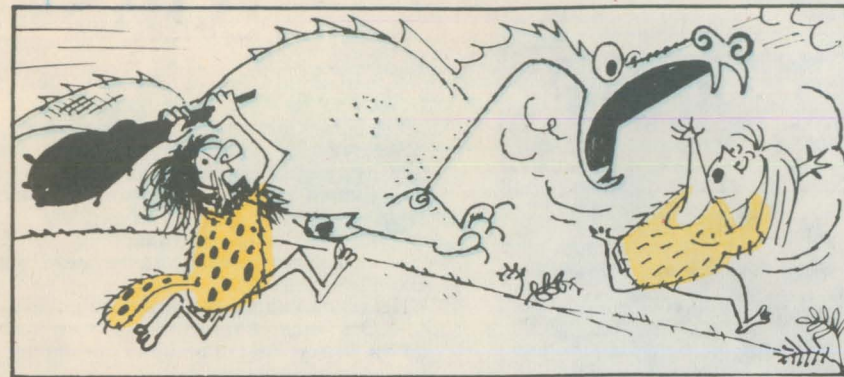
Житомирська область.

Дали
перцю!

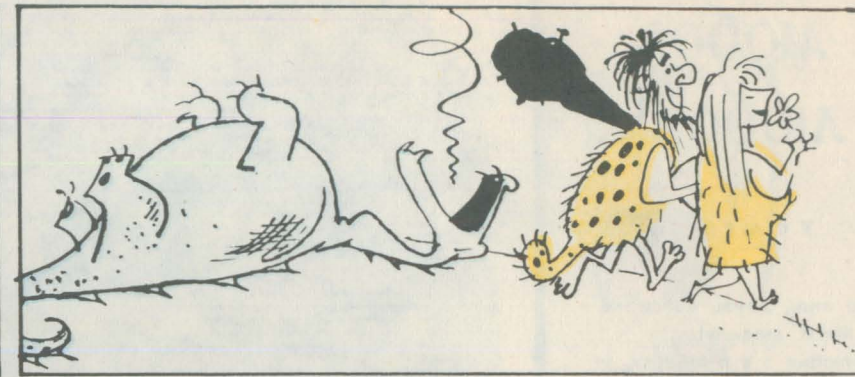
Неабиякі організаційські здібності виявив З. Г. Михайлюк, працюючи на посаді директора Киселівської середньої школи Кіцманського району Чернівецької області. Правда, вони спрямовувалися не на організацію педагогічного процесу, а, головним чином, на спорудження власного будинку. Завдяки наполегливості директора і правильній розстановці сил, у будівництво його оселі чималий внесок зробили техпрацівники школи.

Лист про це надійшов до редакції «Перця». Заступник голови Чернівецького обласного комітету народного контролю тов. Жабинський повідомив, що за недоліки в роботі школи і використання техпрацівників на будівництві власного будинку обласний відділ народної освіти увільнив Михайлюка З. Г. з посади директора.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Колись...

...і тепер.

ВИГІДНИЙ ПРОДАЖ

— Катерино, а чому це ти всі свої кури продала сусідці?
— Та вони ж, кляті, несуться в мене, а їсти все одно йдуть до неї.

Надіслав М. АНТОНЮК
із с. Забраного Малинського району Житомирської області.

А ПО БАТЬКОВІ?

— Як ся звеш, хлопче?
— Іванко.
— А по батькові?
— Не знаю.
— А як же мама татка кличе?
— Старий бурмилло...

Надіслав Д. ПРОЦІК
із с. Ульяновки
Миколаївської області.

ПОЯСНЕННЯ

Проїжджаючи повз ресторан «Вітряк», Сергійко запитав у татка:

— Що то за машина?
— То не машина, а вітряк, — відповів татко.
— А для чого він?
— Татко подумав трохи, потім, тяжко зітхнувши сказав:
— Щоб кишені провітрювати.

Надіслав Л. МАРЧУК
із м. Києва.

ПОБІГ ДОДОМУ

Почався урок. Учителю викликає до дошки Іваненка.

— Його немає, — відповіли учні.
— А де він?
— Та він переламав собі ногу, — каже Іваненків товариш, — і побіг додому.

Надіслав О. САВЧЕНКО
із м. Малої Виски
Кіровоградської області.

НАЙПРОЗУМНІШИЯ СОБАКА

Зібрались якось мисливці і заперечалися, у кого собака найрозумніший.

— Мій Рекс, — хвалиться один мисливець, — чує дичину за п'ять кілометрів. Тільки вийдемо з двору, а він уже знає, де зась причаївся, а де лисиця, і веде мене туди.

— Чи й не дивина, — махнув рукою другий, — ось мій Пірат уміє знайти підхід до будь-якого звіра. Подружиться з ним і веде до мене. Тільки астигаю здобич у торбу класти.

— То що, — озвався третій, — он моя Біла з рушничі стріляє, а я сам у неї слухую.

Надіслав Г. ПОВОЛОЦЬКИЙ
із сел. Гіриньцького
Дніпропетровської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ось таку б породу свиней у колгоспі розводити.
— Так це ж такої самої породи, тільки виросла у господарстві завфермою.

Ох,
любов,
любов!..

У СМІШКА

Що лиш, друзі, не спітка
У житті людину!..
Полобив я в п'ятдесят
Молоду дівчину.
Ось і вечір. Я спішу
За село до гаю
І до серця запашні
Квіти пригортаю.
Там, де тихо в берегах
Пробігає річка,
Під смерічкою, дивлюсь,
Жде мене Марічка.
Я до неї. Квіти дав
І відкрив їй душу.
А вона: «Якщо мене
Любите ви дуже,—
То спочатку доженіть!»
Й тут же від смерічки,
Наче вихор, понеслась
Із гори до річки.
Ледве, ледве перевів
Дух я над рікою,
А вона вже на горбок
Стриб переді мною.
Вихваляв я й на горбок...
А моя Марічка
Засміялась, та з гори
Знов біжить до річки.
Ще до річки я доліз,
Вирячивши очі,
Ну, а далі що було —
Згадувать не хочу...
З того часу на дівчат —
Чесно признаюся,
Я не те що, аби щось...
Навіть не дивлюся.

Антон МАЙДАНЮК.

с. Яблунів
Косівського району.
Івано-Франківської
області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Якби ви, колего, тільки знали, скільки мені, бідоласі,
довелося перенести за моє коротке життя...

ЩО ЗДОХЛО У ЛІСІ?

(ВИПАДОК У РАЮ)

Завідуючий райськими кадрами викликав до себе душу П. Д. Ігнатенка:

— Скажи-но мені, душе-чоловіче, куди ти відлучався в грудні минулого року?

— Душа праведника знітилася:

— Ось хрест святий, що за межі раю — ні ногою.

Небесний кадровик примружив очі:

— Ось чесні праведники з того світу пишуть, що ти був у Товстоліському лісництві Новошепелицького лісгоспазу.

— Та що ви, ваша святість! Ви ж знаєте, що я чверть століття тому покинув ті краї назавше.

— А ліс у 65 кварталі хто розчищав? Тут чорним по білому написано. Ось і документ. 36 крб. 27 коп. на село Вільшанку тобі відіслано. І підпис, що ти отримав.

Душа праведника глянула на підпис:

— От бісів син! Це його каракулі...

— Чий?

— Та його сина Сергія...

Небесний кадровик задумався:

— У святому письмі сказано: «Вір, але пере-вір». Пошлемо у те лісництво гігця. Нехай з'ясує. Видать, там у лісі щось здохло, коли син через двадцять п'ять років батька покійного згадав...

Не сплило багато часу, як гінець стояв перед своїм шефом.

— Знаця так, — доповідав. — Товстоліське лісництво — на території Новошепелицького лісгоспазу. Лісництвом керує ще молодий, малодосвідчений лісничий В. І. Грищенко. У лісгоспазі директорує уже добре досвідчений М. О. Ляхов.

Так отой син душі нашої — Сергій Петрович Ігнатенко — лісником у цьому лісництві. Значить, син душі нашої «занарядив» на разові лісові роботи свою стареньку маму, пенсіонерку, Ігнатенко В. С., свою сестру Ігнатенко В. П., її півторарічну донечку Ігнатенко Оксану, жіничину сестру Мельниченко Н. Д., її чоловіка Мельниченка М. П., їхню дочку-школярку Мельниченко Катю, жіничного брата Мельниченка В. Д., його сина — школяра Мельниченка В. В., жіничного батька і

свого тестя пенсіонера Мельниченка Д. М., пенсіонера Л. Ю. Пархоменка і праведну душу свого батька, давно усопшого. Навіть сина, від якого одинадцять років відмовлявся, своїм прізвиськом нарік і в наряд уписав...

— Значить, таки у лісі щось здохло...

— Здохло. Совість лісника здохла... Він же всі 435 крб. собі прихопив. З наряду виходить, що кожна душа — і жива, і усопша — ліс розчищала. І по 36 крб. та 27 коп. заробила. Оскільки лісництво розташоване в одному районі, а вищепіменовані душі і сам бездушний живуть в іншому, то гроші з бухгалтерії вислали поштою. Поштарку лісник Ігнатенко попередив: «Коли прийде дванадцять переказів, віддаси мені. Ці гроші на закупівлю шишок. У лісництві домовлено...» Отакої... Ті душі, як і душа нашого праведника, знать нічого не знали, лісу не розчищали і грошей не отримували.

— Хто ж тоді ліс розчищав?

— Кажуть, що люди за дрова...

— Те, що лісник — душа чорна, на руку не чиста і захлапна, — уже ясно. Але як же тоді начальство його землі?.. Ну, хоча б той М. О. Ляхов? Невже він нічого не знав?

— Знав. Йому люди листа написали. Але він ніяк не міг повірити.

— А перевірити?

— Важкувато. До села Вільшанки кілометрів з тридцять. Та й дорога погана. Пісок...

Знову викликав небесний кадровик душу П. Д. Ігнатенка:

— Вибач, що запідозрював. Праведна твоя душа і нині, і присно, і повіки віків. А от син твій...

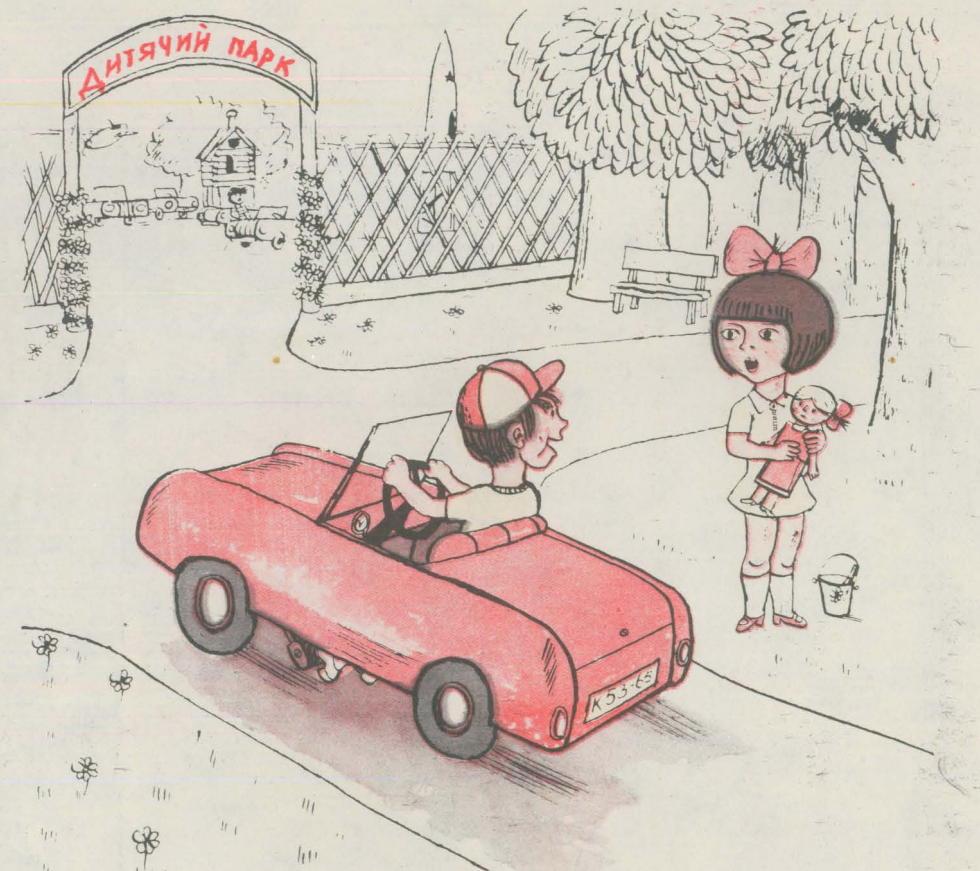
— Не мій це син! — відрізала категорично душа. — Він — чортів син, який таке коїть. Не треба мені сина з утробою жадною і руками липкими. На біса він мені...

— А я от, праведнику чесний, думаю, — філософствував небесний кадровик, — на біса в лісі такий хазяїн?..

Випадок описав Є. ДУДАР, спец. кор. Перця.

Київська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Вова, покатай!
— Я в парк.

ЗООАФОРИЗМИ

● Старого Коня найчастіше згадують у бездоріжжя.

● Зоопарки славляться Слонами, а не Моськами.

● Кошеня частіше бачить у собі Лева, ніж Лев у собі — царя звірів.

● З Трутнями найкраще розправляються самі робочі Бджоли.

● Найбільші майстри каламутити воду — В'юни.

● На чужій Віщі більше шерсті.

Леонід ЗАБАРА.

НЕ ВЧИ ВЧЕНОГО

— Бери, козаче, ось перехили,—
До сина батько говорив без жарту.

— Ні, татку, козаки не так пили.
Коли на те пішло — налий у куварту.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

ШИТО-КРИТО

штаньми, але й халатами, які вони носять.

Я поцікавився. І одверто скажу: я такого халата нізачо носити не став би. Ну, звичайно, я розумію, це — не парадний костюм, в якому ходять у театр. Це — робочий одяг. Але ж і в робочому одязі людина зостається людиною, і їй не байдуже, що ки-

му комбінаті, яким керує Мойсей Андрійович Сірик.

— То ви ще ганчір'я йому і повернули б назад.

— Пробували. Навіть нагадали, що за таке шитво можуть пришити кримінальну справу...

— А він — що?

— Він — нічого. Тільки посмі-

хається. «Чим, — каже, — я гірший за Клавдію Петрівну Косюгу?»

— А хто така Клавдія Петрівна?

— Клавдія Петрівна теж шве. І чого гріха таїти, — теж зашивається. Старокримська швейна фабрика, котре вона очолює, постачає школярів фартих, халати та нарукавники для уроків праці. А про яку, пробачте, працю може йти мова, коли на тих уроках стоїть безперервний регіт.

— Де саме пошиті?

— У Старому Криму, нашої ж таки Кримської області. На побутово-

шені перекривлені, гудзики не схо-дяться з петельками, а рукави пришиті так, що — хочеш не хочеш, — а в роботі рукам волі не дає.

— Сотні комплектів такого робочого одягу одержали ми, рибалки, і всі вони пошиті за одним принципом: косо, криво, аби — живо...

— Де саме пошиті?

— У Старому Криму, нашої ж таки Кримської області. На побутово-

му комбінаті, яким керує Мойсей Андрійович Сірик.

— То ви ще ганчір'я йому і повернули б назад.

— Пробували. Навіть нагадали, що за таке шитво можуть пришити кримінальну справу...

— А він — що?

— Він — нічого. Тільки посмі-

хається. «Чим, — каже, — я гірший за Клавдію Петрівну Косюгу?»

— А хто така Клавдія Петрівна?

— Клавдія Петрівна теж шве. І чого гріха таїти, — теж зашивається. Старокримська швейна фабрика, котре вона очолює, постачає школярів фартих, халати та нарукавники для уроків праці. А про яку, пробачте, працю може йти мова, коли на тих уроках стоїть безперервний регіт.

— Де саме пошиті?

— У Старому Криму, нашої ж таки Кримської області. На побутово-

шені перекривлені, гудзики не схо-дяться з петельками, а рукави пришиті так, що — хочеш не хочеш, — а в роботі рукам волі не дає.

— Сотні комплектів такого робочого одягу одержали ми, рибалки, і всі вони пошиті за одним принципом: косо, криво, аби — живо...

— Де саме пошиті?

— У Старому Криму, нашої ж таки Кримської області. На побутово-

шені перекривлені, гудзики не схо-дяться з петельками, а рукави пришиті так, що — хочеш не хочеш, — а в роботі рукам волі не дає.

— Сотні комплектів такого робочого одягу одержали ми, рибалки, і всі вони пошиті за одним принципом: косо, криво, аби — живо...

— Де саме пошиті?

— У Старому Криму, нашої ж таки Кримської області. На побутово-

— Ну, й голова в нашого головбуха! За півгодини всіх обіграв.
— Ще б пак, на таку посаду йолопа не призначать.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

ПОДАРУНОК МАМІ

— Васильку, ти що думаєш подарувати мамі на день народження? — питає брата сестричка Наталка.
— А ти що? — питає Василь.
— Я вишила хусточку.
— Добре придумала! — зрадів брат. — Давай тепер цю хусточку мені, і я мамі подарую.

Марійка ШОВАГ,
учениця 4 класу.

ЗАГАДОЧКИ-ЖАРТИ ГУЦУЛОЧКИ МАРТИ

ХТО БЛИЗНЯТ ПІЗНАТИ ХОЧЕ!

Хоч вони живуть і поряд —
Одне з одним не говорять.
Як одно збереться спати, —
Мусить друге не відстати.
Як проснеться перше рано —
Знай, що друге не відстане.
Одне одного не бачать,
Хоч разом сміються й плачуть.
Хто близнят пізнати хоче —
Подивись на власні...

(І Н О)

ЩО ЗА ДИВО!

Хто це там такий смішний
Бігає, кудлатий,
Гляньте — зовсім ще малий,
А вже бородатий?

(Н О У Е Н)

Загадки-жарти
гуцулочки Марти
записав Микола КУБИК.

Я ДОРОСЛИЙ

В Радянську Армію служить
Пішов мій старший брат.
На шапці зірку носить він,
Мій брат тепер солдат!

Сказав я братові: — Служи
І не турбуйся за нас,
Я — вже великий, восени
Піду у перший клас!

Любов ЛІТВИНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧОГО БОЯВСЯ ВАСИЛЬКО

— Васильку, чого ти метелика не спіймав? Він же так близько біля тебе сидів.
— А я боюсь...
— Що-о?

Це було неймовірно. Вся група в дитячому садку оточила Василька. Діти дивились на нього, як на дивака. Бо не стрічали такого, що боявся б метелика.

— Та він не кусається. І вусиками не колеться. І ніжками не дряпає, — почулося відусюди.
— Я не боюсь... Я знаю, що не кусається і ніжками не дряпає, — відповів Василько. — Я боюсь пом'яти йому крильця, бо тоді він не зможе літати.

Г. ПОВОЛОЦЬКИЙ.

Я двірником працюю. Весь дім, як свої п'ять пальців, знаю. Мене ось що непокоїть: багато в нас хостяків розвелось. Всі гарно живуть, а женитися не поспішають. В сусідніх дворах немовлята в колісках ногами хвицають, старші дітки на скакалках стрибають, а в нас — тихо, порожньо.

Кажуть, до двадцяти років батьки женять, до сорока — сами женяться, а після вже й чорт не ожениць...

...Доцент Багнюк вийшов на двір зі своїм Барсом. Той Барс, як добре теля, всю траву під вікнами переточив, але я — нічого, я собак люблю.

Барс гавкає, задніми ногами землю гребе, доцент килимки трусить.

— Доброго здоров'я, — кажу.

— А, здрастуйте, тьотю Катю!

— Цей килимок, — кажу, — сами не подужаєте, давайте вдвох!

— Давайте, — погодився, — у мене пилосос зламався, тому й трушу...

Трусонули. Раз і другий.

— Все сами та сами, — не витримала я. — А час вже й хазячку завести...

Мій доцент поправив окуляри, згорнув килимок та й каже:

— То правда, але все нема часу...

То дисертацію писав, тепер Барса виховую... Знаєте, яка то морока?

Поки команду «тубо» засвоїв, п'ять пар моїх черевиків згіриз.

Барс на підтвердження гавкнув двічі.

— А тепер нова проблема — віддалі Багнюк, — доведеться навесні в Ленінград їхати, бо тільки там є пара для Барса.

— А звідки ж ви знаєте? — спитала я.

— Клуб собаківництва адресу дав. Поїдемо...

Барс гавкнув тричі. Він був готовий їхати хоч зараз.

...А мешканець з дев'ятої квартири сам до мене прийшов. У фартусі, з дерев'яною ложкою в руках. Художня ложка: з одного боку дуля вирізнана, а на самій ложці написано: «Шукай м'ясо!» В ній чорніла якась лемішка.

— Тьотю Катю, — гукнув, — а подивіться, чи я правильно варення зварив?

Я увійшла до нього на кухню. В каструлі був справжній дьоготь. І кулінарна книга розкрита на сторінці: «Для вас, молоді господині».

— Все по науці робив, — виправдовувався мешканець, — а не вишло...

— З чого ж варення? — поцікавилася я, бо не могла розібрати.

— Тут усе. Асорті: райські яблука, чорна смородина і горобина.

І знов як хто мене за язик потягнув, завела я розмову про те, чому не жениться мій сусід. Мав би дружини хазяйновиту, не довелося б коло плити з ложкою стояти...

А він:

— Що ви, Катерино Іванівно! На біса мені, пробачте, та дружина? Я — вільний козак, що хочу, те й роблю. Ніхто мене терпугом по шиї не пиляє: «Де зарплата?», «Чому так пізно прийшов?», «Де гуляв?» А куховарити я й сам навчився. Хотите, фаршированими кабачками пригощу?

Я йому кажу, що не в кабачках щастя одруження. А у вірній любові, в сімейному затишку, в дітках хороших...

При слові «дітки» він аж скипів:

— Дітки? Дякую! Поки малі, вони спати не дають а як виростуть — жити! Малими — іграшок вимагають, а виростуть — кооперативну квартиру!

Що ти йому скажеш! Парубкові давно за тридцять, вже й лисина проглядає, а своїх принципів дотримується. А щоправда, — кулінар

ЧОГО ЛЮДИ

НЕ ЖЕНЯТЬСЯ

ГУМОРЕСКА

добрий. Компоти консервує не гірше від якої господині.

...Ще один «жених» є — Микола Завертій. Його «вертихвостом» зовуть. Він ніколи ліфтом не користується: на п'ятий поверх пушинкою злітає. Правда, жениться навіть дуже часто: тричі на рік. Коли до нього не постукаєш — завжди нова кралея. Дві через нього віниками билися. Сама бачила.

Вчора цей Завертій прибіг до мене, віддає ключі:

— Тьотю Катрін, годуйте мою «скотину», — це в нього дві тюльки в акваріумі, — а я відбуваю на море...

— Он як, ну, щастя вам...

— Спасибі, вже щастить. З такою Анжелікою їду — вмерти й не воскреснути!

— Маркіза Ангелів?

— Ще крашай Сама, як ангел, тільки без крил! А якщо мені прийде кореспонденція, ви сховайте, я потім заберу...

Я похитала головою. З дитинства знаю Завертія. Ще як він школярем у футбол грав, шибки бив. Кажу:

— Слухай, вертихвосте, коли ти оженишся на одній якійсь «маркізі», та вже щоб довіку, га?

Сміється:

— Що ви! Я б радий, так серце ж чотирикамерне! Кожна камера — для іншої дами. І хіба ж я винен, що всі вони до мене летять, як метелики!

Що ти будеш з ним говорити... Колісь, знаю, не женилися з нестат-

ків, тепер з розкоші не женяться. Чи мода пішла така чи що?

То їм дисертації на заваді, то собокам дам шукають, а про себе не думають.

І які ж женихи! Порядні, розумні, з вищою освітою, з квартирами й телефонами! А у одного навіть машина є, «Жигулі». Про цього ще не сказала.

Він на четвертому поверсі живе, теж один. За квартиру платить акуратно, але відлюдний якийсь, пихатий. Я недавно зайшла до нього — транспарант на балконі вішати. У нього стін не видно — самі книги. Я спочатку думала: молодий професор! А тепер знаю, що ні: збирає старі книги.

Він був у доброму настрої, бо того дня якийсь розумник приніс йому п'ятнадцять книжок Достоевського і п'ять книжок Салтиков-Шчадріна за одну «Жінку в білому». Це він комуся по телефону розказував, а я чула.

Коли ми з ним транспарант вішали, я й кажу:

— Пора б вам, Семене Семеновичу і про свою «жінку в білому» подумати.

— В якому розумінні? — не второпав він.

— У прямому. А то книги розумні читає, а добрих закликів не помічає. Он в «Літературці» — «Смелее, женихи!»

Він посміхнувся й каже:

— Катерино Іванівно, що я вам поганого зробив?

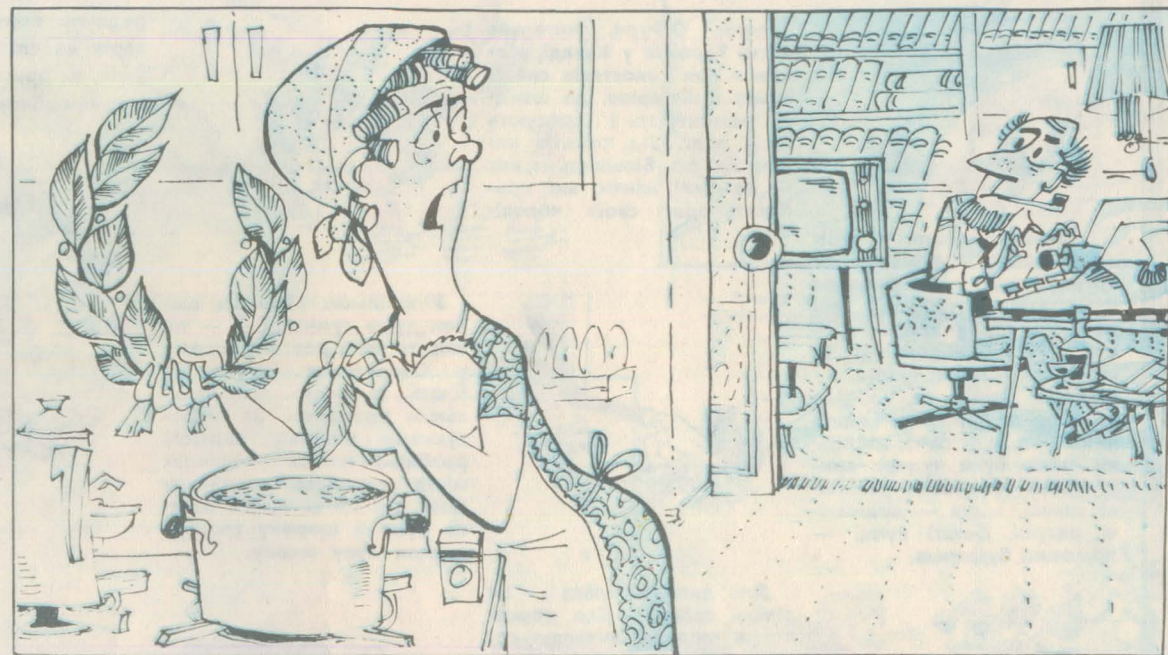
— Мені? Нічого. Мені шкода, коли людина одна та й одна...

— А ви знаєте, що свасі — перша чарка, але й перша палиця...

Образилася я і пішла геть. Тепер двір підмітаю, а з порадами ні до кого не йду. Видно, погана з мене свеха.

Валентина ДУБ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Знову в тебе лавровий вінок з поліетилену!

Дали
перцю!

У культмазі села Лебедін Шполянського району на Чернаціні завжди панувало пожвавлення. Це пожвавлення створювали завідувача магазином Василевська М. А. і продавщиця Тендітна Г. І. Рідно якого покупця вони відпустили порожняком. Якщо йому не продавали товару, то хоч ніяких слів щедро сипонуть. Та тихих брудних, що після відвідування культмагу в баню тягне.

Жителі села написали про це в «Перець». Заступник голови правління районного споживчого товариства тов. Гончар повідомив редакцію, що фанти підтвердилися. За порушення правил торгівлі і грубість Василевську М. А. і Тендітну Г. І. з роботи знято.

НОТАТКИ про їхні поряжки

Рассел БЕЙКЕР

БЕРЕЖИСЬ АВТОМОБІЛЯ

Скидається на те, що факти свідчать: Америка не може більше миритися з пануванням автомобіля. З іншого ж боку — без автомобіля вона й дня не проживе.

Якщо американці не загнущають автомобіля, він сплюндрює міста, погубить природу, отруїть повітря, а його ненаситна прожерливість доведе до повного банкрутства. Сполучені Штати — у них не вистачить коштів для оплати поставок нафти. Якщо ж ми відмовимося від автомобіля, кінець світу надійде з іншого боку. Адже автомобілебудування — хребет американської економіки, і згортання виробництва у цій галузі спричинить до занепаду не тільки Детройта, а й інших міст, де виробляють матеріали й обладнання для автомашин.

Маса сталі, гуми, асфальту, бетону і численні підприємства автосервісу виявляться непотрібними.

Отож, який кінець вам більше до душі? В цьому й полягає дилема.

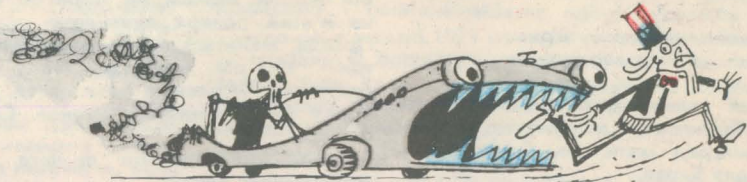
В даний час автомобіль служить не тільки для того, щоб перевозити людей (це можна зробити значно дешевше за допомогою інших видів транспорту), скільки для того, щоб відвернути крах американської економіки. Він став таким же її знаряддям, як біржі, федеральна резервна система, банки, казна. І якщо ми

будемо дивитися на справу саме так, то дилему вдасться легко розв'язати.

Прогнозування економіки, як запевняють детройтські бізнесмени, залежить від виробництва 10 мільйонів нових автомобілів на рік. Але ж при цьому ми не повинні дозволити цим машинам зжерати силу-силенну бензину, перетворювати наші міста в гігантські автостоянки, а атмосферу — в газову камеру. Висновок напрашується сам: уряд повинен скуповувати всю річну продукцію Детройта і скидати її в океан. В такий спосіб ми збережемо автомобілебудування, справимося з економічною кризою і вбережемося від екологічної катастрофи.

Правда, деякі критики можуть сказати, що це буде обтяжливо для урядового бюджету. Але саме ж таку політику уряд ось уже чимало літ проводить у галузі озброєння. А якщо асигнування на скуповування автомобілів, які, до речі, можна скидати з великої висоти на ворогів «вільного світу», провести як частину воєнного бюджету, то всіх тих критиків можна звинуватити в байдужості до «насутих потреб країни».

«Інтернешнл геральд трібюн», Париж.

Австрійська газета «Тіролер Цайтунг» із задоволенням констатує: «Дуже поліпшилася якість гостей. Тепер до нас приїждять мало американців».

Паризька газета «Парі-матч» досить оригінальними аргументами заспокоює французів з приводу дорожничих, яка нестримно зростає. «Коли наприкінці 16 століття, — пише газета, — ціни на зерно неймовірно зросли, а заробітна плата лишилася та ж сама, наслідки цього були чудові: аристократи збудували розкішні замки, міста — вражаючі ратуші, багаті купці — помпезні будинки».

Для дитини лялька — це тільки забавка. Для дорослої ж людини, виявляється, — це просто необхідна річ. Один концерн у Бельгії взявся за виробництво великих надувних ляльок, які мають вигляд дорослого чоловіка. Лялька ця вмищується поруч із жінкою, що сидить за кермом автомобіля. Але робиться це не для того, щоб дати жінці забавку, а щоб відлякувати грабіжників, бо останнім часом од них порятунку нема.

Місто Салапарута на острові Сіцілія залишилося без мера та міських радників — усі вони опинилися за ґратами. Ця дружна компанія створила банду шантажистів і надсилала будівельним фірмам листи з погрозами, вимагаючи грошей. Не одержавши відповіді, мер і міські радники підпалили склад будівельних матеріалів однієї з фірм...

В перекладі з англійської як створювати сімейний бюджет і таке інше.

А оце «Манісейвер» оголосив про свою капітуляцію, бо не витримав наступу інфляції — всі його поради та розрахунки розбиваються об скелі дорожніх витрат. Журнал залишився без передплатників і збанкрутував.

Його завдання — попереджати покупців, яких товарів не слід купувати, радити, як при невеликих грошах придбати потрібні речі, вав.

Під час телевізійної вікторини в Амстердамі один матрос одержав першу премію за влучну відповідь. На питання, чи справді моряки мають у кожному порту на речену, матрос відповів: «Це просто наклеп. Ми ніколи не заходимо в усі порти підряд».

29-річна англійська кінозірка Шарлотта Рамплінг офіційно мала двох чоловіків. Але цей рекламний трюк уже не справляв такого враження, як раніш. Тому вона вийшла заміж ще й за третього.

РЕПОРТАЖ, ЯКОГО НЕ БУЛО

«Увага, наш мікрофон встановлено на спортивному майданчику виставки. У синіх футболках грають... Прощайте, вже не грають, а дивляться вгору, тепер зирять, один на одного... Справді, трапилося незрозуміле: м'яч, по якому щойно вдарив футболіст у синій футболці... зник. Знизавши плечима, суддя іде за іншим м'ячем. Свисток. Гра триває. З м'ячем футболіст у червоній футболці. Удар! Футболісти зупиняються, нишпорять очима по полю, дивляться один на одного. М'яч наче корова язиком злизала».

Суддя просить тренерів кинути йому третій м'яч. За хвилину футболісти знову зупиняються, бо грати нічим. Четвертий м'яч у грі. А п'ятий м'яч суддя про всяк випадок тримає під пахвою...

Шановні радіослухачі, це просто якась містика! Суддя просить принести йому шостий м'яч, бо вже і п'ятий десь подівся...»

Такий був би початок репортажу про футбольний матч, якби футболісти вирішили грати м'ячем київського виробничого об'єднання «Спорт». Бо з першого ж удару ці м'ячі лопаються.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ПАЦЮК І ПТАШКА

Байка

Пацюк угледів, що знадвору влетіла Пташка у комору. Об стіни б'ється, знай, вона. Пацюк дивується: «Дурна! Чи ж мало тут тобі зерна? Не розумієш до пуття: В коморі — сенс всього життя».

Микола БУЄВСЬКИЙ.

ЗРОЗУМІВ

Проводжаючи у гості,

Каже жінка Гнату: — Будеш п'яний — і не важся Заходити в хату.

Гнат, засвоївши залізною Жінчину умову, Так напився — ледь живого Принесли додому.

Василь КОНЕВАЛИК.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Прикраса із скалок

Якщо у вас розбилася, скажімо, пластмасова попільничка, не поспішайте викидати її на смітник. Дві-три скалки, нанізані на дрот, можуть служити вашій дружині... прикрасою. Принаймні, колгосп «Родина» Іванівського району на Одещині називає саме таку імпровізацію кліпсами і збуває їх по карбованцю за пару.

У червону цяточку

Сучасна побутова хімія здатна на чудеса. Вона може з жовтої сорочки зробити червону, з сірої кофти — чорну. А уявіть, вам заманеться мати, наприклад, простирадло у червону цяточку. Отут вам стане в нагоді наш простий рецепт: перете простирадло і вішаєте його на мотузці за допомогою прищипок Хорольського промкомбінату. За кілька секунд місце, де прищипка торкнулася білизни, червоніє. Як ви розумієте, нічого надприродного в цьому немає. Просто прищипки линяють.

робництва Ждановського прокатно-штампувального заводу. В ній так важко крутити ручку, що поки перемелеш півкіла м'яса, з тебе сто потів зійде. Чудове тренування!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Прошу вашу руку!
— Прощайте, професоре, але я ще заміж не збираюся.

«Перець» видав вісімдесят п'ять серію карикатур «На допомогу стінгазетам». Подаємо з неї кілька малюнків.

— Грицю, Грицю, роби хліб!
— Кахи-кахи! Щось охрип...

— Грицю, Грицю, до Маруці!
— Зараз, зараз уберуся!

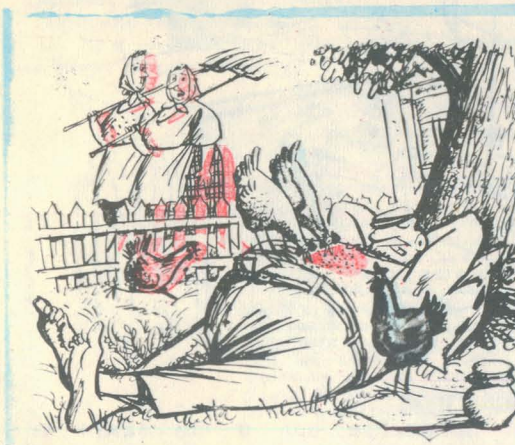
Без слів.

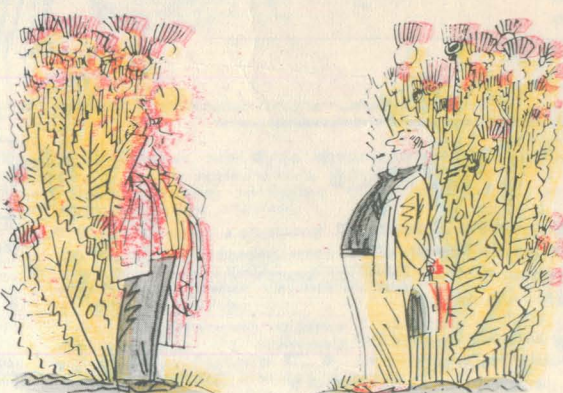
— А це з урожаю якого року!

— Самогон шкідливий! Та брешуть люди! Я за нього ціле господарство нажила!

— Піріг Іван з'їв, а крихти кури скльовують...

— У тебе які бур'яни: озимі чи ярові!

Кілька років підряд Черкаський шовковий комбінат недодає нашому швейному об'єднанню саржі для підкладки. І при цьому хитро недодає: за документацією — все ніби вірно, а перевіriamo — а комплекті набагато менше. Так, протягом 1974 р. нам недодали 1333 м 58 см, а за п'ять місяців 1975 р. — 612 м. Мало того: трапляється, що починається комплект із чорної саржі (і в документації зазначено, що чорна), а кінчається сірою.

На всі претензії головний інженер комбінату Руфф Михайлович Печалов відповідає: «Винні машини-автомати, які комплектують саржу, а ми тут ні при чому!»

Тепер у нас, Перче, заповітна мрія: пошити б головному інженерові костюм з чорною підкладкою в одному рукаві і з сірою в другому. Або й зовсім без підкладки. А коли він пред'явить претензії, відповісти: «Винні швейні машини, а ми тут ні при чому. От у них, товаришу Печалов, і питаєте!»

ІНЬКІВ П. З., начальник цеху Чернівецького виробничого швейного об'єднання «Трембіта».

Ти, звичайно, чув такий вислів: який облік, таке й господарство. Тож, якби ти побачив нашу колгоспну книгу обліку виробництва, де рядки наводять один на одного, колонки з цифрами стрибають то вліво, то вправо, а сторінки купи не тримаються, то напевно вирішив би, що наше господарство таке ж, як і наш облік.

Уяві, Перче, що в даному випадку ти припустився б помилки. Не облік у нас поганий, а книга обліку, яку випустила у світ Ровенська обласна друкарня: лінійки в тій книзі косі, аркуші випадають, сторінки зіймаї, брудні.

Ми впевнені, Перче, що керівники друкарні користуватися такою книгою для обліку власного виробництва нізащо б не наважились.

М. СЛЕДЬ, бухгалтер колгоспу імені Чкалова, Черкаська область.

Хочемо через тебе повідомити громадськість про нове географічне явище, що сталося у нашому Ходоріві. Уже багато років на вулицях ім. Богдана Хмельницького та ім. Держинського існують озера, які ніде, ні на яких картах не зазначені. Купатися в тих озерах не можна, риба теж не водиться. (Чому — скажемо нижче). Водночас пропонуємо й назви їм: одне озеро хай буде «Дудишине», а друге — «Нагірне». Це — за іменами їхніх творців: начальника Ходорівського маслоробного цеху Дудишин Леоніди Станіславовича і директора Жидачівського сирзаводу Нагірного Василя Миколайовича (йому підпорядкований ходорівський цех). Саме з легкої руки згаданих керівників відходи маслоробного цеху і утворюють оті смердючі озера.

М. ХОДОРІВ, Жидачівського району Львівської області.

М. МАКОГОНЕНКО.

ПАМ'ЯТІ
Євгена Сергійовича
КРАВЧЕНКА

На 68-му році життя назавжди пішла од нас великої світлої душі людина — Євген Сергійович Кравченко.

Сталося це 28 червня цього року, після тривалої хвороби.

Народився Євген Сергійович у с. Володимирівці Доманівського району на Миколаївщині в селянській сім'ї. Після закінчення у 1933 році Одеського інституту соціального виховання вчителював, потім викладав українську літературу в Одеському підінституті. Вірно служив він Батьківщині і як воїн, пройшовши нелегкий ратний шлях од Сталінграда до Берліна.

Євген Сергійович був щедро обдарований літературним талантом, про що свідчать написані і видані ним за життя понад сотню книг прози, драматургії і, зокрема, гумору.

Помимо таланту літературного, він був щедро наділений ще й високим талантом людяності. Кожному, хто мав приємність зустрічатися з ним, назавжди запам'яталася його не награна скромність, теплий погляд, тихий проникливий голос і незмінна супутниця — м'яка посмішка.

Саме таким — талановитим, вдумливим письменником — житиме він у вдачній пам'яті його численних читачів; чесним, не втомним трудівником, добрим усміхненим другом житиме він у нашій пам'яті.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Робітники радгоспу «Хмельницький» (Хмельницький район) написали до редакції, що з вини керівництва у них минулого року зібрано низький врожай цукрових буряків, недосіяно озимі зернові, а замість цього до плану зроблено приписку.

Завідуючий сільськогосподарським відділом Хмельницького обкому КП України тов. Остапенко повідомив редакцію, що взазаї факти дійсно мали місце. Це питання розглядалося на партійних зборах і на засіданні бюро Хмельницького райкому партії.

За приписку площі посіву озимих культур головному агрономові радгоспу Горбатюку В. Г. оголошено догану з занесенням до облікової картки і з роботи його звільнено. Звільнено з роботи також директора радгоспу Карвацького В. М.

★ Від мешканців села Зелений Луг (Апостолівський район Дніпропетровської області) надійшов лист про те, що на молочно-товарній фермі № 4 радгоспу ім. Димитрова назбиралася велика кількість гною, який попадає до місцевого ставна і забруднює його.

Директор радгоспу тов. Козмар повідомив редакцію, що нині увесь гній з території ферми вивезено на поля.

★ Батьки учнів з села Кутище (Тлумачинський район) надіслали листа, в якому запитували, коли в їхньому селі збудують нову школу.

З Івано-Франківського обласного відомства повідомили, що будівництво школи у селі Кутище буде розпочато за рахунок коштів колгоспу імені Ілліча. Технічну документацію вже виготовляють.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 15 (961) Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. (на українському мові).

Здано до набору 2. VII. 1975 р. Підписано до друку 18. VII. 1975 р. БФ 10915 Папір 70x108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54

© Журнал «Перець», 1975 р.

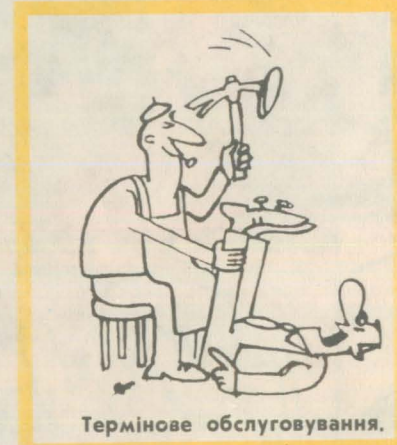
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03764. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал reduktore
для rutracker.org

У нас гостює болгарський сатиричний тижневик «СТЪРШЕЛ»

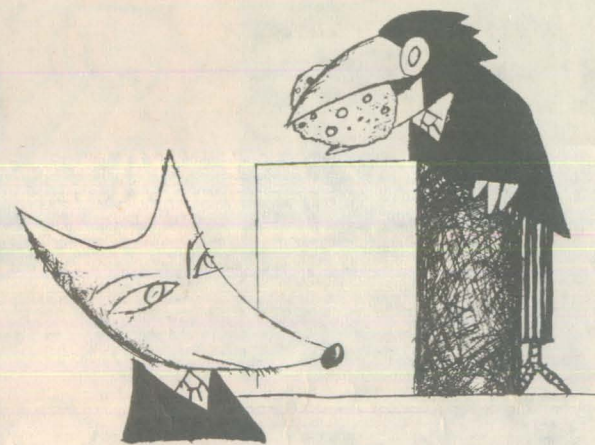
Термінове обслуговування.

Літератор-критик.

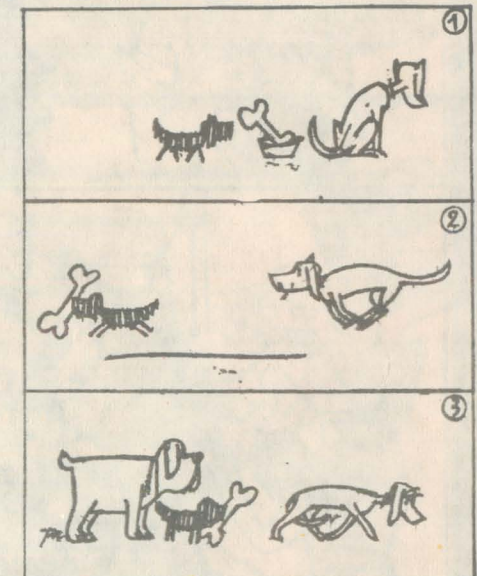

— Я дуже нервовий. Іду на курорт лікуватися.
— А я повертаюся з курорту.

— Критикуй мене сміливо, Вороно!

Отсканировал reduktore
для rutracker.org

Із життя собак.

У країні рівних можливостей.